

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. P. D.**, bytom: M., Z., zast. advokátom JUDr. J. J., so sídlom: K., B. proti žalovanému: **JUDr. M. Č.**, so sídlom: J., D., správca konkurznej podstaty úpadcu: H. S., akciová spoločnosť v konkurze, so sídlom: P., K., IČO: X. **o vylúčení vecí zo súpisu konkurznej podstaty**, vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52Cbi/1/2007, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. septembra 2011, č. k. 1Obo 21/2011-203, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvého stupňa rozsudkom z 10. 01. 2011, č. k. 52Cbi/1/2007-173 zamietol žalobu žalobcu o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty úpadcu, a to práva k priemyselnému vzoru č. reg. 254 93 pre územie Slovenskej republiky a č. reg. 282 53 pre územie Českej republiky s názvami Ťahač letiskovej techniky a s prioritami od 03. 07. 1997, ktoré sú zapísané v súpise konkurznej podstaty. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 51-24 K 407/98 vyhlásil dňa 30. 11. 1998 konkurz na úpadcu H. S., a. s. K. a za správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. M. Č.. Opatrením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 06. 12. 2006, č. k.

51-24 K 407/98-1438, súd uložil správcovi konkurznej podstaty, aby neodkladne po doručení opatrenia zaradil do súpisu konkurznej podstaty majetok úpadcu, ktorý je predmetom žaloby o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty. Súčasne uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, rovnako zo 06. 12. 2006, č. k. 51-24 K 407/98-1442, súd uložil žalobcovi, aby v lehote 30 dní odo dňa doručenia uznesenia, podal na Krajskom súde v Banskej Bystrici proti správcovi konkurznej podstaty žalobu o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty k právam vyšpecifikovaným v uznesení, okrem iného aj k priemyselnému vzoru č. reg. 254 93 pre územie Slovenskej republiky a č. reg. 282 53 pre územie Českej republiky s názvami Ťahač letiskovej techniky a s prioritami od 03. 07. 1997. Dôvodom uplatňovania nároku na vylúčenie predmetných práv z konkurznej podstaty je nerešpektovanie zákonných a zmluvných oprávnení žalobcu, ako spolupôvodcu predmetného priemyselného vzoru. Žalobca je spolu s Ing. P. L. a O. K. spolupôvodcom priemyselného vzoru s názvom Ťahač letiskovej techniky, a to v totožnom rozsahu 1/3. Uvedené skutočnosti sú zrejmé z osvedčenia o zápise priemyselného vzoru č. 254 93 a jedná sa o skutočnosti, ktoré doposiaľ neboli spochybnené a ktoré sú regulované § 43 zákona č. 527/1990 Zb. o vynálezoch, priemyselných vzoroch a zlepšovacích návrhoch a následne § 11 zákona č. 444/2002 Z. z. o dizajnoch. Úpadca podal prihlášku priemyselného vzoru, je však zrejmé, že tak bolo urobené neoprávnene, v rozpore s príslušnou právnou úpravou, keďže uvedená spoločnosť nebola ani pôvodcom predmetného priemyselného vzoru, ani právnym nástupcom pôvodcu a nedisponovala ani akýmkoľvek iným právom, ktoré by ju oprávňovalo k podaniu predmetnej prihlášky. Napriek uvedenému spoločnosť H. S., a. s., K. bola zapísaná ako majiteľ priemyselného vzoru a týmto disponovala. Z dôvodu absencie akéhokoľvek práva spoločnosti k predmetnému priemyselnému vzoru došlo k zapísaniu majiteľstva priemyselného vzoru v prospech spoločnosti neoprávnene, a teda aj zaradenie týchto priemyselných práv do konkurznej podstaty je neoprávnené a tieto priemyselné práva je potrebné vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu.

Podľa žalobcu, predmetom zmluvy o predaji časti podniku z 8. februára 1999 medzi žalovaným a spoločnosťou W., a. s., Z., na ktorú dal konkurzný súd súhlas, nebol prevod podniku bez pohľadávok, ale prevod vlastníckeho práva k presne špecifikovaným veciam, iným právam a iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžia na prevádzkovanie podniku tak, ako boli špecifikované v znaleckom posudku spoločnosti

G. T., spol. s. r. o., B. č. 46/12/98 zo dňa 17. 12. 1998, pričom sporné priemyselné práva medzi nimi neboli. Pokiaľ teda žalovaný previedol sporné priemyselné práva, urobil tak bez súhlasu konkurzného súdu a tento jeho úkon je absolútne neplatný.

Žalovaný namietal, že sporné priemyselné práva boli zahrnuté do súpisu konkurznej podstaty, konkurzná podstata bola speňažená ako časť podniku, bez pohľadávok, teda na kupujúceho prešli aj všetky práva vyplývajúce z priemyselného alebo iného duševného vlastníctva, ktoré sa týkali podnikateľskej činnosti predávaného podniku, teda na kupujúceho prešli aj práva, ktoré sú predmetom tejto žaloby. Na základe ustanovení uzavretej zmluvy o kúpe časti podniku nebolo možné previesť na kupujúceho práva k predmetom priemyselného vlastníctva na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (zmluva o predaji časti podniku neobsahovala právne relevantné údaje, potrebné na prevod), preto ako dodatky k zmluve o kúpe časti podniku boli kupujúcim a predávajúcim následne uzavreté osobitné zmluvy, a to zmluva o prevode práv duševného vlastníctva a zmluva o prevode práv k predmetom priemyselného vlastníctva. K opatreniu konkurzného súdu zo 06. 12. 2006, č. k. 51-24K 407/98-1438, ktorým konkurzný súd uložil žalovanému neodkladne po doručení tohto opatrenia zaradiť do súpisu konkurznej podstaty majetok úpadcu, okrem iného aj priemyselný vzor č. reg. 254 93 pre územie Slovenskej republiky a č. reg. 282 53 pre územie Českej republiky s názvami Ťahač letiskovej techniky a s prioritami od 03. 07. 1997, oznámil, že ho nie je možné realizovať, pretože priemyselné práva boli zapísané do konkurznej podstaty a boli na základe zmluvy o predaji časti podniku prevedené na nadobúdateľa W., a. s., Z..

Súd vychádzajúc zo súpisu konkurznej podstaty zo dňa 17. 12. 1998, ktorý vykonal správca a z ust. § 19 zákona o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“) konštatoval, že predpokladom pre podanie žaloby o vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty je skutočnosť, že predmetné veci zapíše správca konkurznej podstaty do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami a že táto vec sa v súpise konkurznej podstaty nachádza.

Súd zistil, že súčasťou súpisu konkurznej podstaty úpadcu zo 17. 12. 1998 je jednak súvaha k 29. 11. 1998, ako aj účtovná dispozícia č. ID11000306 z 29. 11. 1998, ktorá bola pri súpise do konkurznej podstaty zahrnutá a v ktorej sú zahrnuté aj práva, ktoré sú predmetom tejto žaloby. Konkurzný súd opatrením zo 06. 12. 2006, č. k. 51-24K 407/98-1438 uložil správcovi konkurznej podstaty, aby neodkladne po doručení tohto opatrenia zaradil do súpisu

konkurznej podstaty majetok úpadcu vyšpecifikovaný v tomto opatrení. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vypracovania predmetného opatrenia mal konkurzný súd za to, že tento majetok úpadcu sa v súpise konkurznej podstaty úpadcu nenachádza, a preto je ho tam potrebné zaradiť. Správca konkurznej podstaty na to reagoval vyjadrením z 05. 01. 2007, ktorým oznámil konkurznému súdu, že predmetné opatrenie nie je možné zrealizovať, pretože predmetné práva boli zahrnuté v účtovnej dispozícii č. ID11000306, ktorá bola zahrnutá v súpise konkurznej podstaty a tieto priemyselné práva boli prevedené na kupujúceho v zmysle zmluvy o predaji časti podniku a jej dodatkov.

V danom prípade mal súd za preukázané, že v čase vyhlásenia konkurzu bol ako majiteľ práv k priemyselnému vzoru, ktoré žiada žalobca z konkurznej podstaty vylúčiť, zapísaný na Úrade priemyselného vlastníctva SR a ČR úpadca, t. j. spoločnosť H. S., a. s., K.. Aj svedok, ktorý bol v tom čase predsedom predstavenstva úpadcu vypovedal, že majiteľom uvedeného priemyselného vzoru bol úpadca a v danom prípade je potrebné rozlišovať jednak vlastníctvo a jednak autorské práva, ktoré patrili spoločnosti O., spol. s r. o. Uviedol, že celý projekt bol robený na zákazku úpadcu. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca nepreukázal, že veci, vylúčenia ktorých sa z konkurznej podstaty úpadcu domáha, sú v jeho vlastníctve, prípadne spoluvlastníctve. Žalobca bol aj v osvedčení o zápise priemyselného vzoru na Úrade priemyselného vlastníctva SR a ČR vedený ako jeden z pôvodcov Ťahača letiskovej techniky. Keďže aj po vyhlásení konkurzu zostala predmetná vec vo vlastníctve úpadcu, ktorý bol majiteľom práv k tomuto priemyselnému vzoru, žalobca neosvedčil dôvod pre vylúčenie vecí, nepreukázal, že sa konkurzom zasiahlo do jeho práv, a teda nemá vecnú aktívnu legitimáciu na podanie takejto žaloby.

Na základe vyššie konštatovaných skutočností súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol argumentujúc, že žalobca nepreukázal, že by úpadca v čase vyhlásenia konkurzu bol zapísaný ako majiteľ predmetného práva k priemyselného vzoru neoprávnene. Súčasne rozhodol o trovách konania a aplikujúc § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) ich náhradu žalovanému nepriznal, pretože i keď bol v konaní úspešný, trovy konania si neuplatnil.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, rozsudkom z 13. septembra 2011, č. k. 1Obo 21/2011-203, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p., potvrdil. Súčasne rozhodol o trovách

odvolacieho konania tak, že jej náhradu žalovanému, ako úspešnému účastníkovi odvolacieho konania nepriznal, keďže si ju neuplatnil. Odvolací súd sa v plnej miere stotožnil nielen s výrokom napadnutého rozsudku, ale aj s jeho odôvodnením a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že i keď je odôvodnenie síce obširne, ale je jasné a výstižné a vysvetľuje, ktoré skutočnosti súd považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov súd vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a teda je plne v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p.

K námietke žalobcu spočívajúcu v údajnom nerešpektovaní ust. § 118 ods. 4 O. s. p. (z ktorej žalobca vyvodil vadu spočívajúcu v odňatí mu možnosti konať pred súdom), odvolací súd uviedol, že žalovaný sa síce pojednávania konaného 10. 01. 2011 (ktorého sa predmetná námietka týka) síce nezúčastnil, avšak svoju neúčast' ospravedlnil a zároveň navrhol, aby súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti. Žalobca podaním zo 04. 01. 2011 zaslal súdu právny rozbor veci, v ktorom podrobne rozobral skutkový a právny stav veci a súčasne odpis tohto podania zaslal aj žalovanému. Odvolací súd poukázal na ust. § 118 ods. 4 O. s. p., ktoré ukladá súdu vyzvať účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci a konštatoval, že za situácie, keď žalobca doručil súdu aj žalovanému svoj právny rozbor veci, v ktorom podrobne zhrnul svoj návrh, vyjadril sa k dokazovaniu, aj k právnej stránke veci, „žalovaný sa na pojednávaní zúčastnil, žalobca však nie“, súd prvého stupňa neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, keďže účelom citovaného ustanovenia je, aby sa slovne vyjadrili obaja účastníci a mali možnosť repliky.

K rozhodnutiu súdu v merite veci odvolací súd uviedol, že osvedčenie o zápise priemyselného vzoru na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky je z 27. 04. 1998 (č. l. 7), teda z obdobia 7 mesiacov pred vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu a osvedčenie o zápise priemyselného vlastníctva v ČR je z 24. 11. 1998 (č. l. 10), t. j. z obdobia mesiac pred vyhlásením konkurzu uznesením z 30. 11. 1998. Zdôraznil, že žalobca v konaní nielenže neponúkol žiaden dôkaz, ale ani netvrdil, že prinajmenšom v primeranom čase po vyhlásení konkurzu urobil niečo pre ochranu resp. uplatnenie svojich vlastníckych práv k sporným priemyselným vzorom, práv odvodených od ich pôvodcovstva, resp. spolupôvodcovstva. Súd prvého stupňa preto pri rozhodovaní o nároku zo spomenutého spolupôvodcovstva uplatnenom až v roku 2007, teda viac než 8 rokov po vydaní osvedčenia v prospech úpadcu a po vyhlásení konkurzu, opodstatnene uznal za preukázané, že aj

po vyhlásení konkurzu zostali sporné priemyselné vzory vo vlastníctve úpadcu, ktorý bol majiteľom práv k týmto vzorom. Rovnako mal za preukázané, že žalobca neosvedčil dôvod na vylúčenie vecí, nepreukázal, že sa konkurzom zasiahlo do jeho práv, a teda nemá aktívnu legitimáciu na podanie takejto žaloby. Súd prvého stupňa dôvodne usúdil, že žalobca súdu nepreukázal, že by bol úpadca v čase vyhlásenia konkurzu zapísaný ako majiteľ sporných priemyselných práv neoprávnene, a preto žalobu zamietol.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 17. 10. 2011.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca argumentujúc, že ide o rozhodnutie vychádzajúce z nesprávneho skutkového zistenia, majúce za následok neprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.) a nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.), zároveň je výsledkom postupu súdu, ktorým bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f) O. s. p.). Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozsudok odvolacieho súdu z 13. 09. 2011, č. k. 1Obo 21/2011-203 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobca vo svojom dovolaní opakovane namietol, že na pojednávaní Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 10. 01. 2011 mu bolo odopreté právo zaručené ustanovením § 118 ods. 4 O. s. p. neumožnením využitia inštitútu záverečnej reči pred skončením pojednávania. Odvolaciemu súdu vytkol, že odôvodnenie týkajúce sa uvedenej námietky je čiastočne nezrozumiteľné, resp. zmätočné, keď uviedol, že „žalovaný sa na pojednávaní zúčastnil, žalobca však nie“, pretože uvedené nie je pravdivým tvrdením. Žalobca tvrdí, že v zmysle § 118 ods. 4 O. s. p. sa súd nemôže uspokojiť s písomným vyjadrením vypracovaným a doručeným súdu a protistrane pred pojednávaním vo veci. Má za to, že súd je povinný pred skončením pojednávania vyzvať účastníkov na zhrnutie návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu a takýto úkon nemôže byť nahradený písomným vyjadrením vypracovaným pred pojednávaním. Uviedol, že prvostupňový súd ho neupozornil na ukončenie pojednávania a nevyzval ho k záverečnému zhrnutiu a vyjadreniu sa k dôkazom. Uvedené porušenie práv nebolo napravené ani v odvolacom konaní, v ktorom navyše odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 6/98 a vyjadril svoj názor, že neumožnením prednesu záverečných rečí mu bola odňatá možnosť riadneho konania pred súdom, v dôsledku ktorej skutočnosti sa jedná o porušenie základného ústavného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky.

V ďalšej časti svojho dovolania žalobca namietol absenciu zákonných náležitostí rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., pretože prvostupňový súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, nezdôvodnil ním prijaté závery a ani nezrejmil proces, ktorým k svojim záverom dospel. V dôsledku uvedeného považuje žalobca rozsudok za nepresvedčivý, ba až arbitrárny. Uviedol, že v predmetnej veci postupoval striktne v súlade s príslušnou právnou úpravou, keď v zmysle opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici podal včas žalobu, preto nie je namieste konštatovanie súdu o tom, že žalobca sa svojho nároku nedomáhal inými právnymi prostriedkami a v iných časových lehotách. Tvrdí, že úpadca ani súd nešpecifikovali, ani iným spôsobom nepreukázali žiadnu skutočnosť, na základe ktorej mal byť ako majiteľ priemyselného práva zapísaný úpadca, preto je záver súdu o nepreukázaní neoprávnenosti zápisu úpadcu ako majiteľa, ako i nepreukázaní dôvodu na vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty a zásahu do jeho práv, zjavne neodôvodnené. Žalobca ďalej namietol nerešpektovanie prejednávacej zásady podľa § 153 O. s. p. a uviedol, že žalovaný v konaní nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce ním tvrdené skutočnosti a napriek tejto skutočnosti sa súd nevenoval, resp. neakceptoval argumenty a dôkazné prostriedky predložené žalobcom. Súd svoje rozhodnutie zdôvodnil nedostatočným spôsobom, nijako nezrejmil vnútorný proces hodnotenia dôkazov a vlastných úvah, na základe ktorých dospel k svojim záverom. Súd v odôvodnení postupoval využitím tzv. súhrnného zistenia, ktoré podľa žalobcovho názoru zakladá jeho nepreskúmateľnosť. Rovnako súdu vytkol, že v odôvodnení rozsudku nezrejmil základné otázky nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom rozhodol na základe dôkazu, ktorý nebol vykonaný a s ktorým nebol riadne oboznámený, pretože až z odôvodnenia rozsudku sa dozvedel, že súd pri rozhodovaní vychádzal aj zo súvahy k 29. 11. 1998, ktorá mala byť prílohou súpisu konkurznej podstaty. Nesprávne skutkové zistenie a nesprávne právne posúdenie veci žalobca vzhladol v otázke posúdenia majiteľstva sporného priemyselného vzoru.

K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti

rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p., odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu prvého stupňa nezmenil, naopak potvrdil ho, pričom vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako vo výroku svojho rozsudku nevyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.. Keďže odvolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súde povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej

republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. sa rozumie taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva, najmä právo zúčastniť sa pojednávania, byť vypočutý ako účastník, robiť podania, navrhovať vykonanie dôkazov. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. zakladá aj absencia riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, z dôvodu ktorého je toto nepreskúmateľné.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je dovolací súd toho názoru, že odvolací súd postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

K vade konania podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolateľ namietol znemožnenie realizácie jeho procesných práv neumožnením využitia inštitútu záverečnej reči pred skončením pojednávania.

Podľa § 118 ods. 4 O. s. p., ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

Z obsahu súdneho spisu nepochybne vyplýva, že žalovaný písomným podaním zo 04. 01. 2011, Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručeným v ten istý deň (č. l. 160), ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní vytyčenom na 10. 01. 2011 z dôvodu čerpania dovolenky a pobytu mimo územia Slovenskej republiky. Súčasne uviedol, že sa pridrižiava doterajších svojich prednesov s tým, že nemá ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania a navrhuje, aby súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti. Uvedené je riadne zaprotokolované aj v zápisnici o pojednávaní na menovanom krajskom súde dňa 10. 01. 2011 (č. l. 171), z ktorej zároveň vyplýva, že žalobca bol na pojednávaní zastúpený Mgr. S. M., a to na základe substituenej plnej moci udelennej advokátom JUDr. J. J. dňa 04. 01. 2011 (č. l. 169). Menovaného advokáta splnomocnil na zastupovanie v konaní a vykonávanie všetkých úkonov v prejednávanej veci, bližšie špecifikovaných v splnomocnení z 08. 01. 2007 (č. l. 21), žalobca osobne. Prvostupňový súd na predmetnom konaní vykonal oboznámenie s podaním žalobcu zo 04. 01. 2011, označeným ako „Právny rozbor veci“, zaslaným na vedomie aj žalovanému. Právny zástupca žalobcu na predmetnom pojednávaní uviedol, že sa pridrižiava svojich doterajších vyjadrení, ako aj písomných a ústnych prednesov, bol vypočutý ku skutočnostiam vo veci samej a po tom, čo bol poučený, že v zmysle § 120 ods. 1 O. s. p. je povinný predložiť všetky dôkazy, inak na ne nebude súd prihliadať, sa vyjadril, že ďalšie návrhy na dokazovanie nemá. Súd po oboznámení s písomnými listinnými dôkazmi vyšpecifikovanými na str. 3 zápisnice o pojednávaní (č. l. 172) vyhlásil pojednávanie za skončené (*majúc na mysli dokazovanie v zmysle § 118 ods. 4 O. s. p.*). S poukazom na skutočnosť, že advokát ako osoba znalá práva, povinná využiť všetky zákonné prostriedky k ochrane a presadeniu práv a právom chránených záujmov svojho klienta, ktorých právny vzťah je založený zmluvou o poskytovaní právnej pomoci, je dovolací súd toho názoru, že na predmetnom pojednávaní nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom do takej miery, aby to naplnilo podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p.. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že jedinou vadou, ktorú v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu vzhlíadol, je chybné konštatovanie toho, že „žalovaný sa na pojednávaní (*konanom dňa 10. 01. 2011*) zúčastnil, žalobca však nie“, nakoľko toto tvrdenie naozaj, ako uviedol dovolateľ, nezodpovedá skutočnosti, pretože konania sa nezúčastnil ani jeden z jeho účastníkov, len právny zástupca žalobcu.

K ďalšej námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že odvolací súd o jeho opravnom prostriedku rozhodol bez nariadenia pojednávania, dovolací súd uvádza, že odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.). Keďže odvolací súd postupoval v súlade s citovaným ustanovením, plne sa stotožnil s dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa a vyvodil správny skutkový a právny záver, nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie na prejednanie odvolania vo veci samej a rozsudok odvolacieho súdu bol vyhlásený v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p.. Uvedeným postupom odvolacieho súdu nebola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p..

K ďalšiemu nedostatku vytýkanému žalobcom spočívajúcim v nedostatočnom zdôvodnení svojich rozhodnutí vo veci konajúcimi súdmi (z dôvodu nerešpektovania prejednacej zásady podľa § 153 O. s. p. a nevysporiadania sa s dôkaznými prostriedkami), považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Štruktúru odôvodnenia súdneho rozhodnutia rámcovo upravuje ust. § 157 ods. 2 O. s. p.. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.) s tým, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Na základe uvedeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací konštatuje, že tento je náležité odôvodnený, do odôvodnenia svojho rozhodnutia pojal kľúčové argumenty, na základe ktorých rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdil a z tohto dôvodu je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavne akceptovateľné.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.), je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 ods. 3 O. s. p., v posudzovanom prípade však odvolací súd vo výroku svojho rozsudku prípustnosť dovolania nevyslovil.

Keďže v danom prípade dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f) O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c), ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 29. februára 2012

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: